

Den internationale kriminalistiske Forening.

Et Tilbageblik.

Af Carl Torp.

I Dagene fra d. 27. til d. 31. August i Aar afholder den internationale kriminalistiske Forening sin 12te Kongres i København. Den 31. December er 25 Aarsdagen for Foreningens Stiftelse. Det turde da være naturligt i korte Træk at tegne et Billede af dens Udvikling i de forløbne Aar, at angive Hovedlinierne i dens Virksomhed og at forsøge en Vurdering af dens Betydning.

I. Til Belysning af Foreningens rent ydre Udviklingshistorie skal jeg anføre følgende:

Den stiftedes d. 31. December 1888 med 75 Medlemmer paa Initiativ af Franz v. Liszt, da Professor i Marburg, Ad. Prins, Professor i Bruxelles, og G. A. van Hamel, da Professor i Amsterdam, der dannede Foreningens første Bestyrelse. Ved Udgangen af det første Aar, 1889, talte Foreningen noget over 300 Medlemmer, ti Aar efter, i Begyndelsen af Aar 1900, ca. 700, atter ti Aar efter, 1910, ca. 1050 og efter den sidste Medlemsfortegnelse, 1912, 1221 Medlemmer fra 27 Stater, heraf 64 danske, 14 norske og 64 svenske Medlemmer. I 14 Stater er dannet særlige Landsgrupper, der mere eller mindre regelmæssigt afholder særlige Møder, uafhængige af Moderforeningens Hovedforsamlinger, og hvis Bestyrelser delegerer 1 à 2 Medlemmer til Hovedbestyrelsen, der foruden af disse Delegerede bestaar af de 3 Stiftere samt Professor Garraud i Lyon og 3 Sekretærer.

Foreningen, der straks ved sin Stiftelse proklamerede som sin Anskuelse, at saavel Forbrydelsen som Midlerne til dens Bekæmpelse maa betragtes ikke blot fra juridisk, men ogsaa fra antropologisk og sociologisk Standpunkt, føjede dertil en Række ret udførligt og maaske noget for skarpt udformede Programpunkter, som vel nok kunde gøre Indtryk af, at den hos sine Medlemmer forudsatte en stærkt udpræget og noget ensidig Trosbekendelse. At dette ikke var Meningen, blev dog straks og bestemt hævdet af dens ledende Mænd, og i 1897 ændredes dens Program saaledes, at det ved Siden af den ovennævnte Angivelse af Udgangspunktet kun udtaler, at Foreningen sætter sig som Opgave den videnskabelige Forskning af Forbrydelsen, dens Aarsager og Midlerne til dens Bekæmpelse. Dette er jo i og for sig ret neutralt. Det er en Opgave, man som Kriminalist kan have mere eller mindre Interesse for, men som der fornuftigvis ikke fra nogen Side kan rejses nogen berettiget Indsigelse imod. Desuagtet har Foreningen fra første Færd, og ikke mindst i sine første Aar, paa adskillige Tilhængere af den klassiske Strafferetsskole virket som en rød Klud. Og samtidig med, at den fra mange, ogsaa nærmest konservative, Hold mødte en stærk og varm Tilslutning, rejstes der fra anden Side, navnlig i Tyskland, under Anførsel først af Wach og Binding, senere tillige af Birkmejer og en Række af dennes Tilhængere, i det hele af Tilhængerne af den rene Gengældelseslære, en heftig Opposition mod Foreningen og dens Ledere. En særlig stærkt virkende Anledning hertil var den Varme, med hvilken Foreningen straks traadte i Breschen for den betingede Straffedom, hvorom nærmere siden. Om nu dette Institut har opfyldt eller vil opfylde de Forventninger, mange har næret, og om dets legale Udformning paa Kontinentet og dets Gennemførelse i Praxis har været fuldt tilfredsstillende eller vil kunne forbedres, er Tiden vel næppe endnu inde til at fælde en endelig Dom om. Den skal i alt Fald ikke her forsøges. Men naar man kender dette Instituts langsomme, men ustandselige Sejrs- gang gen-

nem snart alle Kulturlandes Lovgivning, for hvilken nu sidst ogsaa den yderst konservative tyske Straffelovskommission har bøjet sig, fristes man til at trække paa Smilebaandet ad den Ubeherskethed, med hvilken selv betydelige og højtansete Videnskabsmænd vendte sig mod denne Reform, som om den betød en Haan mod alle sunde Retsprinciper. Som Mundsmag skal jeg her anføre Bindings Udtalelse i 2. Udg. af hans Normen II. S. 417, Note 4: »Die Verteidiger der m. E. durchaus ungesunden bedingten Verurteilung, die aber in unserer rastlosen Zeit schon ihrer Billigkeit und der Fremdartigkeit des Gedankens wegen mannigfach Anklang finden dürfte, obgleich sie das Strafgesetz zum Spott der Allgemeinheit, den Strafprozess zum Narren des Verbrechers und den Verletzten zum mit Recht empörten Zeugen von dessen Strafflosigkeit macht, haben Vornehmeres zu thun als natürliches Denken und Empfinden zu respektieren.« Det minder i Tonen om Birkmeiers 18 Aar yngre Skrift: Was lässt von Liszt vom Strafrecht übrig *), der, skønt adresseret til Liszt personlig, utvivlsomt var rettet mod hele den af den internationale kriminalistiske Forening repræsenterede Tendens. Overhovedet har Angrebene paa Foreningen ofte en yderst personlig, særlig mod v. Liszt rettet Brod og et Præg af Bitterhed og Ufordragelighed, der paa-faldende kontrasterer mod den i det hele forsonlige Tone hos Foreningens Ordførere. Bortset fra en mindre, navnlig i Tyskland virksom, Kreds af uforsonlige Modstandere, særlig Repræsentanter for den rene Gengældelselære — hvilken sidste iøvrigt selv er ret talrigt repræsenteret indenfor Foreningen —, tør det imidlertid siges, at Foreningens Virksomhed i det store og hele nu har vundet almindelig Anerkendelse selv hos dem, der ikke formelt har sluttet sig til dens Program eller Arbejde. Overfor dette har det selvfølgelig ikke manglet paa Kritik — sikkert ogsaa i adskillige Tilfælde berettiget Kritik. Det vilde efter ca. 25 Aars Ar-

*) Jfr. som Svar herpaa min Afhandling »Birkmeier ctr. v. Liszt« i T. f. Rvdsksk. 1907.

bejde næsten være utænkeligt andet. Men ligesom en samvittighedsfuld Prøvelse af Foreningens Virksomhed dog sikkert vil vise, at dette Arbejde baade videnskabeligt og praktisk har haft en stor, ja afgørende Betydning som Led i Tidens Kulturbestræbelser, jfr. herom nærmere nedenfor, saaledes maa selv et løseligt Blik paa Medlemsfortegnelsen overbevise om, at det kun kan være Udslag af fanatisk Parti-ensidighed eller personlig Bitterhed, naar man endnu fra visse Sider søger at karakterisere Foreningen som Repræsentant for tøjlesløs eller dog ganske ensidig videnskabelig Radikalisme. For blot at nævne enkelte Navne, der maa udelukke enhver Mistanke i saa Henseende, skal jeg anføre fra Belgien Le Jeune (nu død) og Lantsheere, fra Frankrig Bérenger, Garçon og Yvernès, fra Tyskland v. Bar, E. J. Bekker, Hamm, E. v. Jagemann, Kohler og Krohne — og iøvrigt alene 38 Strafferetsprofessorer —, fra Norge Hagerup, Morgenstjerne, Woxen, fra Sverige Afzelius, Almquist, Westring osv. osv.

II. Den internationale kriminalistiske Forenings Virksomhed har givet sig Udslag dels i en Række Kongresser (Hovedforsamlinger) samt Møder indenfor de enkelte Landsgrupper, dels i litterære Arbejder. De sidste skal omtales først, og det er da naturligt blandt disse først at fremhæve Foreningens Tidsskrift: *Mitteilungen d. int. krim. Vereinigung* (*Bulletin de l'Union internat. de droit pénal*), der foreligger i 19, til Dels meget omfangsrige, Bind. Det indeholder selvfølgelig for det første Foreningens officielle Meddelelser, de Forhandlingerne paa Kongresserne forberedende Betænkninger samt selve Forhandlingerne i udførligt, for største Delen stenografisk Referat, men dernæst ogsaa en Del Afhandlinger og Meddelelser, derunder særlig en Række vigtige og meget oplysende Meddelelser om strafferetlige Reformers og deres Udførelse i Praksis i de forskellige i Foreningen repræsenterede Lande. Endelig følger som Bilag en Række Oversættelser af forskellige Landes Straffelove og Udkast m. m., der i høj Grad letter Kendskabet til og

Tilegnelsen af en Mængde legislative Hjælpemidler, som ellers vilde være vanskeligt tilgængelige. Ved Siden deraf har Foreningen indlagt sig en uomtvistelig Fortjeneste af den retssammenlignende Videnskab ved at foranstalte Udgivelsen af det paa v. Liszts Initiativ og under hans Ledelse udarbejdede store Værk: Die Strafgesetzgebung der Gegenwart in rechtsvergleichender Darstellung i 2 Bind (1894 og 1899).

Den egentlige Prøvesten for Betydningen af Foreningens Virksomhed er imidlertid Forhandlingerne paa dens Kongresser og de til disses Forberedelse sigtende Arbejder. Ved Fremstillingen og Bedømmelsen af denne Virksomhed ligger det nær at tage til Udgangspunkt det i Statutterne angivne Program for Foreningens Virken og at gruppere de enkelte Emner efter de der stillede Opgaver: Den videnskabelige Udforskning af Forbrydelsen, dens Aarsager og Midlerne til dens Bekæmpelse.

A. Det første Led: Forskning af »Forbrydelsen«, er ikke ganske klart. Det kan opfattes som en Slags clausula generalis, omfattende de to andre Led, og taber da selvstændig Betydning. Det kan ogsaa tænkes at sigte til den rent juridiske Behandling af Forbrydelsen og de strafferetlige Begreber. I saa Fald er det efter hele Foreningens Tendens og de Forhold, der gav Anledning til dens Stiftelse, kun ganske naturligt, at disse Spørgsmaals Behandling foreløbig er traadt i Baggrunden. Netop paa dette Omraade har den klassiske Strafferetsvidenskab ydet sin værdifuldste Indsats, og store, gennemgribende Omdannelser paa dette Punkt forudsætter, at de moderne Retningers Forskning og Reformkrav først har givet Stødet til betydeligere Omdannelser i den praktiske Strafferet. Det er da i Virkeligheden ret forstaaeligt, at det kun er enkelte herhenhørende Spørgsmaal, Foreningen har gjort til Genstand for mere indgaaende Behandling. Blandt disse kan først nævnes Behandlingen af Spørgsmaalet om den rette Afgrænsning af Smaaforseelserne — Politiforseelser (i videre Forstand), Uebertretungen, contraventions. Dette Spørgsmaal, der efter det hidtil i vor

Ret fulgte System har mindre Interesse i alt Fald for gældende dansk og svensk Ret — jfr. derimod norsk Straffelov 3die Del —, behandlede indgaaende dels paa Kongresserne i Lissabon (1897) og Budapest (1899), dels indenfor den tyske Landsgruppe, uden dog at føre til noget endeligt positivt Resultat. Mere Interesse har Drøftelsen af Forsøgs- og Meddelagtigheds-Spørgsmaalene. Begge Spørgsmaal behandlede først paa Kongressen i Linz (1895), var derefter sat paa Dagsordenen for Kongressen i Lissabon (1897), men naaede ikke der at blive behandlede, hvorimod de paany optoges til Forhandling paa en Række Møder i den tyske Landsgruppe (1900, 1902, 1903) og paa Kongressen i St. Petersborg (1902). Betydningen af disse Forhandlinger ligger ikke saa meget i de fattede Beslutninger; de var, som saa ofte ved saadanne almindelige Problemer, ret ubestemte. Hovedbetydningen ligger dels i de forberedende Arbejder — Forhandlingsgrundlagene —, dels i en Række Enkeltudtalelser af Vægt. For Forsøgets Vedkommende viser baade Forarbejderne *) og Forhandlingerne **) en meget udpræget og næsten enstemmig Tilslutning til den Opfattelse, der principielt forkaster den hidtil almindelige, obligatoriske Strafnedsættelse, ligesom man i Forbindelse dermed var enig om at forkaste alt Ansvar for en Handlings utilregnelige Følger. Ogsaa ved Meddelagtighedsspørgsmaalet gaar Tendensen baade i Forarbejderne ***) og i Forhandlingerne †) ubetinget i Retning af at sløjfe de gamle Sondringer, navnlig principielt at anvende den almindelige for Forbrydelsen givne Strafferamme paa alle Medvirkende.

Til en vis Grad kan til denne Gruppe af Spørgsmaal ogsaa henregnes Undersøgelserne om Muligheden af faste

*) Nicoladoni i Bulletin V. S. 336 flg., Thiry VI. S. 305 flg.; Miler X S. 74 flg.; Garraud X. S. 100 flg.; Gauckler X. S. 428 flg.; Seuffert X. S. 480 flg.

**) Bulletin IX. S. 108 flg., 135 flg.; X. S. 448 flg.; XI. S. 114 flg.

***) Getz i Bulletin V. S. 348 flg.; Seuffert VIII. S. 199.

†) Bulletin V. S. 514 flg.; XI. S. 512 flg.

Gruppedelinger indenfor Forbryderne. Da Hovedvægten ved disse Undersøgelser imidlertid ligger paa saadanne Sondringers kriminalpolitiske Betydning, omtales de naturligere i en anden Sammenhæng.

B. Mere paafaldende end den beskedne Rolle, disse nærmest teoretiske, formelt juridiske Spørgsmaal har spillet i Foreningens Arbejdsplan, er det, at ogsaa den videnskabelige Udforskning af Forbrydelsens Aarsager hidtil kun har indtaget en meget beskedne Plads indenfor Foreningens Arbejde. Bortset fra enkelte isolerede Foredrag og Meddelelser, der vedrører dette Emne, samt to aldrig helt fuldførte Undersøgelser — om Lystmordets Ætiologi *) og om Senilitetens Indflydelse paa Kriminaliteten **) —, er der kun paa ét herhenhørende Omraade præsteret et betydeligt Arbejde, endda paa et Omraade, der kun indirekte — gennem Tilvejebringelsen af et af de vigtigste Midler til Udforskning af Forbrydelsens Aarsager — hører herhen. Det er Spørgsmaalet om den videnskabeligt rigtige Metode for en ensartet Tilbagefaldsstatistik. — Dette Fænomen maa som sagt ved første Øjekast vække Forundring og har ogsaa fra anden Side ***) været Genstand for Paatale. Under Hensyn til den fremskudte Plads, som Foreningen i sit Program har anvist disse Undersøgelser, og til de Betragtninger, der var ledende ved selve Foreningens Stiftelse, ligger det nær i denne Tilbageholdenhed overfor Spørgsmaal af denne Art at se en Svigten af Foreningens Program paa et afgørende Punkt. Nærmere beset har dette dog en meget naturlig Forklaring. For det første har et af de vigtigste Instrumenter ved Eftersporingen af Forbrydelsens Aarsager, Kriminalstatistiken, særlig Tilbagefaldsstatistiken, indtil den nyeste Tid gennemgaaende befundet sig i en saa ufuldkommen Forfatning, at det kun kunde yde en højst usikker og ufyldest-

*) Bulletin V. S. 497 flg.

**) Bulletin VIII. S. 154 flg., 190 flg., 366 flg.

***) Fr. Kitzinger: Die internationale kriminalistische Vereinigung (1905), særlig S. 44 flg. og S. 159 flg.

gørende Hjælp ved disse Undersøgelser. Det er netop Erkendelsen deraf, som førte Foreningen til at sætte dette Spørgsmaal paa Dagsordenen og at nedlægge et overordentlig intensivt Arbejde i dets Løsning. Som Grundlag tjente en af Købner udarbejdet Betænkning *), der med sjælden Grundighed og Skarpsindighed godtgjorde den hidtil fulgte Metodes fuldstændige Fejlagtighed og anviste Vejen til Gennemførelsen af den eneste videnskabelig rigtige og praktisk tjenlige Metode for Tilbagefaldsstatistiken, baseret paa en Sammenligning mellem de recidiverende og Antallet af de Personer, som i det Aar, da hine første Gang dømtes, blev dømt, og som endnu er i Stand til at recidivere, altsaa ikke er døde, udvandrede, sindssyge eller udstaar Frihedsstraf. Paa dette Grundlag forhandlede først paa Kongressen i Paris (1893)**), der efter i alle Hovedpunkter at have givet Forhandlingsgrundlaget sin Tilslutning overdrog til en Kommission (Garçon, Köbner, v. Mayr) at afgive Betænkning angaaende den foreslaaede nye Metode. Denne Kommissions Memorandum ***) behandlede derefter paa Kongressen i Antwerpen (1894)†) og senere paa den tyske Landsgruppes Møde 1895. Som det var at forudse, rejstes der her fra enkelte Repræsentanter for den officielle Kriminalstatistik Indvendinger imod den nye Metodes praktiske Gennemførlighed. Til Trods derfor har Metodens Overlegenhed, der gennem Foreningens Virksomhed paa uigendrivelig Maade var fastslaaet, ret hurtigt forskaffet den en afgørende Indflydelse paa den officielle Kriminalstatistik, som, først i Tyskland, senere ogsaa andetsteds, Skridt for Skridt har adopteret den nye Metodes Principer, saa at dens endelige og almengyldige Sejr kun er et Tidsspørgsmaal. En Forudsætning herfor er den rette Indretning af Straffekortene og

---

*) Jfr. Bulletin IV. S. 146 flg. og Zeitschr. f. d. ges. Strafrechtswissenschaft XIII. S. 615 flg.; jfr. herved Bodio i Bulletin IV. S. 295 flg.

**) Bulletin IV. S. 359 flg.

***) Bulletin V. S. 45 flg.

†) Bulletin V. S. 121 flg., 205 flg., 247 flg.

Indførelse af Strafferegistre paa den dømtes Fødested. Ogsaa paa dette Omraade har Köbners Betænkning og den paa Grundlag af denne stedfundne Behandling været Udgangspunktet for de i en Række Lande gennemførte mere eller mindre fuldkomne Reforme *).

Men ved Siden af den i Kriminalstatistikens Mangler bundende Vanskelighed kan Foreningens hidtil saa tilbageholdende Stilling overfor den Opgave at udforske Forbrydelsens Aarsager ret vel forklares ved Betragtninger af anden Art. Uagtet det selvfølgelig er den rationelle, videnskabelig rigtige Fremgangsmaade først at undersøge Forbrydelsens Aarsager og paa Grundlag deraf Midlerne til dens Bekæmpelse, indeholdt den ved Foreningens Stiftelse foreliggende Situation stærke praktiske Grunde til at gaa den modsatte Vej. Et af de kraftigste Motiver til Foreningens Dannelse var den i stadig videre Kredse fæstede Erkendelse af det herskende Straffesystems fuldkomne Utilstrækkelighed til en virksom Bekæmpelse af Kriminaliteten og derfor af Trangen til en Forbedring af Repressionen og dennes delvise Erstatning med Forholdsregler af nærmest præventiv Art. Naar man da foreløbig lagde Hovedvægten paa de praktiske, kriminalpolitiske Undersøgelser, fulgte man kun den Vej, som ogsaa andre Erfaringsvidenskaber har betraadt. Ligesom Lægevidenskaben ad rent empirisk Vej har søgt og fundet Midler til Infektionssygdommens Bekæmpelse, længe før den havde Klarhed over deres Aarsager, fordi det ikke gik an at lade Patienterne dø, indtil man engang, maaske i en fjern Fremtid, fandt Sygdomsvækkeren, saaledes var det naturligt, at Foreningen først og fremmest tog Spørgsmaalet om en mere effektiv Bekæmpelse af Kriminaliteten paa det givne Erfaringsgrundlag op til Drøftelse, i Stedet for at lade de saa stærkt krævede og paakrævede praktiske Reforme hvile, til der var opnaaet endelig og afgørende Indsigt i Forbrydelsens Aarsager. Dette var saa me-

*) Jfr. for Danmark Justm. Cirk. 11. Decbr. 1896.

get naturligere, som det, med endnu større Sikkerhed end i Medicinen, kunde forudses, at Vejen til denne Erkendelse var lang og træls. Dertil kommer, at dette Arbejde utvivlsomt fremmes bedre gennem de enkelte Videnskabsmænds systematisk gennemførte Undersøgelser end gennem offentlig Diskussion paa Kongresser. Men iøvrigt maa det bestemt fremhæves, at Foreningens nærmest kriminalpolitiske Drøftelser utvivlsomt har haft en overordentlig — inciterende og stimulerende — Betydning for det Opsving, som det kriminalætiologiske Studium siden dens Stiftelse har taget, baaret frem væsentlig af Mænd, der staar den internationale Kriminalistforening nær. Ved talrige Undersøgelser af Alderens, Racens, Aarstidernes, Alkoholens, Degenerationens, Kornpriernes, Arbejdsforholdenes etc. etc. Indflydelse paa Kriminalitetens Udbredelse — Spørgsmaal, for hvilke Interessen for en stor Del er vakt gennem de kriminalpolitiske Drøftelser i Foreningen — er en vigtig, om end kun beskednen første Begyndelse gjort til Erkendelsen af Forbrydelsens Aarsager. At samle og lede dette Arbejde efter en fast Plan, at understøtte det gennem Fremskaffelse af alt det Oplysningsmateriale, som Foreningen i Kraft af sin Autoritet lettere end den enkelte kan tilvejebringe, vil være en naturlig Opgave for denne, som den maa tage op, hvis den skal blive sit Program tro, og som den vel ogsaa kan ventes at ville sætte sin Kraft ind paa, naar det nu i næsten alle Lande paabegyndte strafferetlige Reformarbejde er afsluttet. Da vil den Ro komme over Sindene, som er en Forudsætning for et systematisk Studium af Forbrydelsens Aarsager og derved for Tilvejebringelsen af Grundlaget for den næste gennemgribende Reform af Straffelovgivningen.

C. Vender vi os da til de nærmest kriminalpolitiske Spørgsmaal, der har dannet Tyngdepunktet i Foreningens Drøftelser, er det naturligst først at omtale de Problemer, der saa at sige ligger paa Grænsen mellem det lige berørte Spørgsmaal om Forbrydelsens Aarsager og de rene kriminalpolitiske Spørgsmaal.

1. Til denne Gruppe kan henføres følgende Emner:

a. Børne- og Ungdomskriminaliteten.

Blandt de Fænomener, der særlig havde aabnet Blikket for de hidtil fulgte strafferetlige Metoders mindre gunstige Resultater og derved bidraget til den Bevægelse, der førte til Dannelsen af den int. krim. Forening, var et af de mest iøjnefaldende Børne- og Ungdomskriminalitetens uhyre Vækst i Slutningen af forrige Aarhundrede. Det er da kun naturligt, at Foreningen straks tog dette Spørgsmaal op til Behandling og har ofret det en fortsat Interesse, der har været af afgørende Betydning for den Hurtighed, med hvilken gennemgribende Reformers paa dette Omraade er blevet gennemførte i næsten alle Lande. Spørgsmaalet om Behandlingen af forbryderske og forsømte Børn og unge Mennesker stod paa Dagsordenen for Foreningens første Kongres. Det naaede dog først paa den næste Kongres (Bern 1890) at komme til Behandling paa Grundlag af en Række Rapporter af Getz, v. Jagemann, Foinitzki m. fl.*). Senere har Spørgsmaalet været Genstand for indgaaende Behandling dels indenfor forskellige Landsgrupper**), dels paany paa Kongresserne i Antwerpen (1894) og Lissabon (1897)***). Medens det vilde føre for vidt i Enkeltheder at gøre Rede for disse Forhandlinger, skal det her fremhæves, at man allerede fra første Færd pegede paa de Synspunkter, der har været de ledende for hele Reformbevægelsen paa dette Omraade, nemlig, *at* den kriminelle Lavalder burde sættes op til mindst 14 Aar, *at* ogsaa Personer over denne Alder bør kunne fritages for Straf og i Stedet derfor undergives Forsorg (Tvangsopdragelse), *at* det afgørende for Valget mel-

*) Bulletin I. S. 57, 75, 81, 109; II. S. 45; jfr. om Forhandlingerne l. c. II. S. 223 flg.

**) Jfr. for Tyskland Zeitschr. f. d. ges. Strafrw. XI. Beilageheft; XIII. S. 741 flg.

***) Bulletin V. S. 59 flg., 140 flg., 175 flg.; VI. S. 276 flg., 309 flg., 399 flg., 404 flg., 520 flg.

lem Straf eller Forsorg ikke er, om paagældende har Indsigt i Handlingens Strafbarhed (Discernement), men hans almindelige Modenhed og den tilstedeværende Trang til yderligere Opdragelse, og *at* Tvangsopdragelse kan anvendes ikke blot overfor forbryderske Børn og unge Mennesker, men ogsaa overfor dem, som paa Grund af Vanrøgt er udsat for moralsk Fordærvelse.

b. De formindsket tilregnelige.

Spørgsmaalet om Behandlingen af de »formindsket tilregnelige« eller rettere de aandelige Undermaalere blev først forholdsvis sent inddraget under Foreningens Droftelser. Det behandlede først i den tyske Landsgruppe (1903 og 1904) paa Grundlag af en Række Forarbejder af Delbrück, v. Liszt, Oetker m. fl. *), derefter i den franske Landsgruppe (1904 og 1905)**) og endelig paa Kongressen i Hamburg (1905)***). For Hovedtrækkene i disse Forhandlinger har jeg tidligere andetsteds †) gjort Rede. Her skal jeg blot fremhæve, at om der end, navnlig i Tyskland, til en Begyndelse herskede nogen Uklarhed og Usikkerhed med Hensyn til visse ledende Synspunkter, naaede man dog efterhaanden til en ret almindelig Anerkendelse af en Række Grundsætninger, hvis Rigtighed ogsaa de paafølgende Aars videnskabelige og legislative Diskussion har bekræftet. Dette gælder saaledes den Erkendelse, at der ved Spørgsmaalet om Behandlingsmaaden maa skelnes mellem de mere forbigaaende sjælelige Uligevægtstilstande (Rus, Affekt m. m.) og de kroniske eller dog varige, sygeligt betingede, sjælelige Defekter, at det navnlig er ved de sidste, at der er Trang til særlig Behandling, og at denne ikke som Regel bør bestaa i en Afkortning af Straffen, men dels i Modifikationer i

*) Jfr. Bulletin XI. S. 593 flg., 637 flg.; XII. S. 58 flg., 265 flg.

***) Jfr. Revue pénitentiaire 1905 S. 43 flg., 186 flg., 313 flg., 474 flg.

***) Bulletin XIII. S. 471 flg., jfr. S. 631 flg.

†) Torp: Om den saakaldte formindskede Tilregnelighed, særlig S. 37 flg.

Straffuldbyrdelsen, dels og navnlig deri, at Sikkerhedsforanstaltninger i stort Omfang træder i Stedet for Straf. Om der end til Løsningen af dette Problem, der i de sidste 10 Aar har spillet en saa fremtrædende Rolle i den kriminalistiske Diskussion, er ydet vægtige Bidrag ogsaa fra anden Side, har Drøftelserne saavel i Landsgrupperne som paa Kongressen i Hamburg dog, navnlig gennem Samarbejdet mellem Læger og Jurister, haft afgørende Betydning for det Omfang, i hvilket helt nye Synsmaader har formaaet at vinde saa at sige almindelig Anerkendelse.

c. De forskellige Forbrydertyper og deres Behandling.

Dette Problem har mere end noget andet i forskellige Repriser beskæftiget Foreningen fra dens første Dag indtil Nutiden. Udgangspunktet dannede det allerede paa den første Kongres (Bruxelles 1889) behandlede Spørgsmaal om Manglerne ved de gældende Lovgivningers Behandling af Recidivisterne. Til en definitiv Behandling af dette Spørgsmaal var Tiden sikkert ikke moden, allerede fordi man saa ganske mangede en brugbar Tilbagefaldsstatistik. — Det var denne Erkendelse, der et Par Aar senere foranledigede Foreningen til at optage det tidligere omtalte Arbejde for Tilvejebringelsen af en paa rigtige Metoder opbygget Tilbagefaldsstatistik. — Saavel Forarbejderne *) som Forhandlingerne **) viste da ogsaa, at der vel var Enighed om, at de gældende Gentagelsesregler er mangelfulde, men liden Klarhed over, hvorledes de bør reformeres. Men navnlig van Hamels Rapport, der væsentlig blev lagt til Grund ved Forhandlingerne, bidrog stærkt til at drage et helt andet Problem i Forgrunden, idet hans Kritik af de gældende Gentagelsesregler i første Linje var baseret paa, at disse ikke tager tilstrækkeligt Hensyn til Sondringen mellem den kroniske og den akute Kriminalitet og for den førstes Vedkom-

*) Bulletin I. S. 92 flg., 104 flg.

**) Bulletin I. S. 165 flg.

mende til Forskellen mellem de forbederlige og de uforbederlige. Ligeledes fremhævede han stærkt, at Recidivet hverken er et sikkert eller navnlig det eneste sikre Symptom for den forøgede Samfundsfare, som den kroniske Kriminalitet frembyder, idet, navnlig hvor Forbrydelsen drives professionelt, ogsaa andre Omstændigheder, f. Eks. Begaelsen af en Række ensartede Forbrydelser uden mellemkommende Dom, kan berettigede til at karakterisere den skyldige som Vane-forbryder. Det er derfor ganske naturligt, at Forhandlingerne paa de næste Kongresser (Bern 1890, Kristiania 1891) drejede ind paa dette Spor. Paa Kongressen i Bern drøftedes i sin Almindelighed Spørgsmaalet, om Kategorien »uforbederlige« eksisterer, og hvorledes disse Forbrydere bør behandles. Begge Indledernes Rapporter *) forudsætter, at der, selv om man, bortset fra sindssyge og visse stærkt aandeligt defekte Individuer, maaske ikke med absolut Sikkerhed kan konstatere Uforbederlighed, dog, navnlig blandt de arveligt belastede og de professionelle Forbrydere, gives et betydeligt Antal, hvor Udsigten til Forbedring er saa minimal, at det er berettiget at betegne dem som praktisk talt uforbederlige. Betingelse herfor maa det dog altid være, at der foreligger en Række Recidiver. Behandlingen maa gaa ud paa Uskadeliggørelse gennem Frihedsberøvelse — i Arbejdsanstalter eller Strafanstalter — paa Livstid eller ubestemt Tid med Adgang til betinget Løsladelse, hvis de skønnes ikke længere at være farlige. — Forhandlingerne viste ret stor Uenighed angaaende Berettigelsen af overhovedet at tale om »uforbederlige«, og de med ringe Majoritet vedtagne Resolutioner var ret vage.

Paa Kongressen i Kristiania **) søgte man ad nye Veje at komme Problemets Løsning nærmere ved at rette Undersøgelsen paa, om det lader sig konstatere, hvilke Forbrydelser de saakaldte uforbederlige fortrinsvis begaar, og om

*) Bulletin II. S. 64 flg. (v. Lilienthal), 83 flg. (Leveillé), jfr. om Forhandlingerne S. 96 flg., 116 flg.

**) Bulletin III. S. 287, 295 flg.

Recidivet hos dem regelmæssig bestaar i Forbrydelser af samme eller af forskellig Art. Her maatte særlig Tilbagefaldsstatistikens Mangler vise sig. Det kunde vel konstateres, at f. Eks. Berigelsesforbrydelserne, særlig Tyveri, viser en meget høj Tilbagefaldsprocent, men Hovedresultatet af Forhandlingerne blev det oftere omtalte Krav om en forbedret Tilbagefaldsstatistik. — Tillige havde man tangeret Spørgsmaalet om Anvendelsen af (absolut eller relativt) ubestemte Straffedomme overfor de uforbederlige. Dette Spørgsmaal blev da Genstand for Forhandling paa den næste Kongres (Paris 1893). Af de to Referenter, hvis Betænkninger lagdes til Grund, traadte van Hamel *) stærkt i Skranken for Anvendelsen af ubestemte Straffedomme overfor farlige uforbederlige (ø: saadanne, hos hvilke Muligheden for Forbedring er ganske minimal), idet han nærmere præciserede Betingelserne for Institutets Anvendelse og de Garantier mod vilkaarlig Behandling, der burde skabes, medens Prins **) vel vilde anerkende, at den ubestemte Dom kunde være paa sin Plads overfor unge og Førstegangs-Forbrydere, men ubetinget fraraadede dens Anvendelse overfor den egentlige store Kriminalitet, særlig Recidivisterne. Forhandlingerne ***) viste en meget delt Stemning, idet forskellige Talere nærede Betæneligheder saavel overfor Begrebet uforbederlige Forbrydere som overfor Anvendelsen af ubestemte Straffedomme paa disse. Det vedtoges at fortsætte Forhandlingerne paa den næste Kongres (Antwerpen 1894). I Tilslutning til de af Gautier og Prins afgivne Betænkninger †) syntes vel alle her at være enige om, at ubestemte Straffedomme har deres Berettigelse overfor visse unge Forbrydere, arbejdsuvillige Løsgængere, Alkoholister og abnorme, medens Meningerne om deres Anvendelse særlig overfor

*) Bulletin IV. S. 265 flg.

**) Bulletin IV. S. 287 flg.

***) Bulletin IV. S. 366 flg.

†) Bulletin V. S. 62 flg., 76 flg.; jfr. om Forhandlingerne S. 213 flg., 260 flg.

de uforbederlige (farlige Recidivister) var saa delte, at man fandt det rigtigt at slutte Forhandlingerne uden Afstemning.

Med dette nærmest negative Resultat syntes Behandlingen af disse Spørgsmaal afsluttet — imidlertid blot for at genopstaa i en ny Iklædning. — Allerede under de tidligere Forhandlinger var Kategorien »almenfarlige Forbrydere« gentagne Gange bragt ind i Diskussionen, snart som nærmest synonym med »de uforbederlige«, snart som en Varietet indenfor denne Gruppe. Imidlertid viste Kriminalstatistiken stadig tydeligere, at Tilvæksten i Kriminaliteten væsentlig beroede paa en stigende Koncentration eller Lokalisation af Forbrydelserne, idet den navnlig skyldtes en bestemt Kreds, der ved sit fortsatte, af den stedfindende Straffuldbyrdelse tilsyneladende ganske upaavirkede, Recidiv blev en stadig voksende Fare for Retssikkerheden. Og i Forbindelse hermed var, ikke mindst under Indflydelse af det fra Prins stammende Slagord »la défense sociale«, Kravet om Samfundets Beskyttelse mod denne Kreds af farlige Personer draget i Forgrunden som Retshaandhævelsens Hovedopgave ved Kriminalitetens Bekæmpelse. Det fremhævedes herunder stærkt, at man først og fremmest bør modarbejde dens Vækst ved rent forebyggende Foranstaltninger — sociale Reformér, der fjerner eller formindsker Forbrydelsens Aarsager, samt en udstrakt Forsorgsvirksomhed (assistance, patronnage, probation) —, men paa den anden Side overfor den samfundsfarlige Kriminalitet bør anvende skarp Repression, om fornødent Uskadeliggørelse (élimination). Det var da kun et naturligt Led i denne Udvikling, at Kongressen i Hamburg (1905) som 2. Punkt paa Dagsordenen havde det Spørgsmaal: Hvorledes kan for visse Kategorier af Recidivister Begrebet »Gerningsmandens Almenfarlighed« sættes i Stedet for det hidtil allfor udelukkende anvendte Begreb »den forbryderske Gerning«? Formuleringen var ikke særlig smuk, men efterlod næppe Tvivl om Meningen. Der forelaa tre Forhandlingsgrundlag (Prins, Du-

pont, Jaspar)*). De var alle enige om, at det er en Fejl ved det herskende System, at man ogsaa overfor de stadig tilbagefaldende ved Bedømmelsen lægger altfor stærk Vægt paa den sidste foreliggende Forbrydelse som isoleret Faktum og derved gennemgaaende kommer til altfor kortvarige og derfor virkningsløse Straffe. I Lighed med, hvad man næsten overalt er ført ind paa ved Behandlingen af de unge, de defekte, Alkoholister og Vagabonder, bør man ogsaa ved de stadig upaavirkede — og farlige — Recidivister lægge Vægten mindre paa den til Bedømmelse foreliggende sidste Forbrydelse end paa hele Personens Tilstand, bedømt efter hans Naturel og hele Forhistorie. Med andre Ord: Behandlingen bør mere tage Sigte paa Forbryderen, saaledes som han er (dokumenteret bl. a. ved hans Recidiver), end paa, hvad han har gjort. Den bør — her er Udtalelserne navnlig hos Jaspar ikke helt klare — bestaa i en langvarig Frihedsberøvelse, eventuelt paa ubestemt Tid, med Adgang til betinget Løsladelse, med energisk gennemført Arbejdstvang, men iøvrigt med det lempeligst mulige Regime og i Reglen uden Isolering.

Forhandlingerne**), der fra først af blev betegnede som kun bestemte til foreløbig Orientering i Spørgsmaalet, viste i det hele stærk Tilslutning til Indledernes Standpunkt, men dog ogsaa Divergenser af Betydning. Nogle vilde gaa videre, idet de hævdede, at en état dangereux kan foreligge og vil kunne konstateres ogsaa uden Recidiv, hvorfor de ikke vilde have dette gjort til ufravigelig Betingelse for Anvendelsen af den paa de almenfarlige Forbrydere beregnede særlige Behandling. Enkelte ansaa det omvendt for nødvendigt ved Siden af Recidivet at kræve yderligere objektive Kriterier, altsaa for saa vidt ikke at nøjes med almindelige Angivelser som »almenfarlig«, »professionel« Forbryder o. l. Man enedes sluttelig om at henvise Spørgsmaalet til fornyet Behandling paa næste Kongres.

*) Bulletin XIII. S. 78 flg., 85 flg., 92 flg.

**) Bulletin XIII. S. 426 flg.

Paa Kongressen i Hamburg havde Frankrig og Rusland saa at sige ikke været repræsenterede. Det skulde snart vise sig, at Oppositionen netop kom fra disse Lande, fra Rusland, der endnu næppe har begyndt at vikle sig ud af det absolutistiske Autokratis Jernhaand, og hvor den personlige Frihed derfor føles som en saare skrøbelig og usikker Erhvervelse, fra Frankrig, hvor det sidste Aarhundredes mange politiske Omvæltninger ligeledes, om end i mindre Grad, har rystet Tilliden til, at Statsmagten ubetinget vil respektere den i Menneskerettighedernes Erklæring af 1789 proklamerede personlige Frihed. Fra disse Landes Repræsentanter rejstes som sagt Betænelighederne, netop i den personlige Friheds Navn. De kom til Orde allerede ved det i 1909 i Amsterdam afholdte udvidede Bestyrelsesmøde, der skulde fikse Programmet for den næste Kongres. Til et af v. Liszt paa Grundlag af den i Hamburg fattede Beslutning udarbejdet Resumé knyttede Garçon en Betænkning, der stærkt understregede Nødvendigheden af i selve Loven at præcisere saavel Betingelserne for som Omfanget af de Sikkerheds- eller andre særlige Foranstaltninger — hvis Nødvendighed overfor visse Kategorier af samfundsfarlige Forbrydere ogsaa han erkendte — saa skarpt, at derved den personlige Frihed behørigt garanteredes *). Og endnu skarpere kom disse Betæneligheder til Orde ved Kongressen i Bruxelles (1910). De understregedes stærkt i de to af Garçon og Nabokoff udarbejdede Forhandlingsgrundlag **), der nærmest maatte vække den Forestilling, at der her bestod en uløselig Modsætning. Forhandlingerne ***) viste imidlertid, at det mere drejede sig om en Divergens i det teoretiske Udgangspunkt og i Formuleringen end om en uløselig Uoverensstemmelse i Realiteten. Det viste sig først, at alle var enige om, at visse ufravigelige Betingelser for Anvendelsen af de særlige Foranstaltninger, altsaa for Antagelsen af en

*) Bulletin XVI. S. 356 flg., 370 flg., 463 flg.

**) Bulletin XVII. S. 185 flg., 324 flg.

***) Bulletin XVII. S. 423 flg.

»état dangereux«, bør skarpt fastslaaes i selve Loven; og der var endvidere paa det nærmeste Enighed om, at gentaget Recidiv af en vis Betydning maa være en saadan ufravigelig Betingelse, for saa vidt Gerningsmanden ikke hører til de Kategorier, ved hvilke man allerede nu i større eller mindre Omfang anvender præventive Forholdsregler i Stedet for Straf — de unge, de abnorme, Drankere og Vagabonder. Endelig syntes ogsaa de fra visse Sider fremhævede Betæneligheder overfor Anvendelsen af Foranstaltninger af ubestemt Varighed at være svundne efter de indgaaende Redegørelser navnlig af v. Liszt og Prins. Og man vedtog slutte­lig enstemmigt følgende Udtalelse: »Der bør ved Lov indføres særlige Sikkerhedsforanstaltninger til Beskyttelse af Samfundet mod Forbrydere, som, være sig paa Grund af deres Tilbagefald, deres almindelige Livsførelse, nærmere bestemt i Loven, eller nedarvede eller andre personlige, gennem Begaelsen af en Forbrydelse manifesterede, Egenskaber, maa betegnes som samfundsfarlige« — hvorhos det overdroges Foreningens Bestyrelse at lade udarbejde detail­lerede Forslag til Løsning af denne Opgave og fremlægge dem til Drøftelse paa næste Kongres, altsaa den, som til Sommer afholdes i København. Med dette for Øje vedtog Bestyrelsen paa et Møde i Paris i Fjor et udførlig specialiseret Program *) for Udarbejdelsen af disse Forslag og overdrog til Nabokoff (St. Petersborg), Garraud (Lyon) og Cornateano (Bukarest) at afgive Betænkninger paa dette Grundlag. Det tør da haabes, at Kongressen i København vil kunne give en endelig Besvarelse af dette Spørgsmaal, der saa længe har staaet som en af Foreningens Hovedopgaver.

2. Af kriminalpolitiske Spørgsmaal nærmest vedrørende Penologien er det navnlig Spørgsmaalet om de korte Frihedsstraffe og Erstatningen for disse, som har beskæftiget Foreningen.

a. Under Hensyn til den næsten enstemmige Fordømmelse, som den overordentlig udstrakte Anvendelse af de

*) Bulletin XIX. S. 348 flg.

korte Frihedsstraffe, der længe var og til Dels endnu er typisk for vor Tids Strafferetspleje, overalt har været Genstand for, er det kun naturligt, at dette Spørgsmaal straks kom paa Dagsordenen for Foreningens første Møde (Bruxelles 1889)*). Da imidlertid alle paa Forhaand var enige om at fordømme den herskende udstrakte Anvendelse af de korte Frihedsstraffe, er det endvidere naturligt, at Diskussionen straks drejede ind paa Spørgsmaalet om, hvad der kan træde i Stedet for disse. Det blev da ogsaa disse Surrogater, hvis Behandling paa en Række følgende Møder traadte i Forgrunden. At korte Frihedsstraffe ikke helt kan undværes, blev dog straks fra flere Sider hævdet, og derved førtes man ogsaa ind paa det Spørgsmaal, om de gennem Skærpeder af Fuldbyrdelsen eller paa anden Maade kunde gøres mere virkningsfulde. Efter at dette Spørgsmaal var blevet drøftet paa den tyske Landsgruppes Møde i Halle (1891), blev det paa Grundlag af en Række Betænkninger **) indgaaende behandlet paa Kongressen i Antwerpen (1894)***). Der viste sig, dog ikke uden Modsigelse, Stemning for Indførelse af Skærpeder ved Udstaaelsen, navnlig af korte Frihedsstraffe, men udtaltes samtidig Haab om, at Gennemførelsen af sociale Reforme snart maatte overflødig gøre deres Anvendelse. Nogen Resolution blev ikke vedtaget, og Spørgsmaalet har ikke senere været rejst paany.

b. Blandt de Forholdsregler, der er bragt i Forslag som egnede til delvis at erstatte Anvendelsen af de korte Frihedsstraffe, maa særlig fremhæves den betingede Straffedom. Den til Grund for denne liggende Tanke var — om end i en noget anden Form — allerede tidligere realiseret i nogle nordamerikanske Stater og i 1887 i England, hvorhos Institutet i 1888 var indført i Belgien. For saa vidt kan Foreningen ikke tillægge sig Paterniteten til denne Reform. Men Foreningen har lige fra sin Stiftelse omfattet den med en

*) Bulletin I. S. 44 flg., 52 flg., 157 flg.

**) Bulletin V. S. 85, 95, 99, 105, 195.

***) Bulletin V. S. 234 flg.

saadan Interesse, samlet et saa betydeligt Materiale til Belysning af den og øvet en saa mægtig Propaganda for dens almindelige Anerkendelse, at den med Rette kan regne sig dens ustandselige Sejrsgang gennem Landene til Ære. Allerede paa sin første Kongres vedtog den enstemmigt en Resolution, der anbefalede alle Landes Lovgivere at adoptere Principet i den betingede Domfældelse *). Senere er lignende Beslutninger fattede i en Række Landsgrupper samt paa Kongressen i St. Petersborg (1902); men dernæst har Foreningen gennem en lang Række Meddelelser, navnlig i de første 6 Aargange af sin Bulletin, men lejlighedsvis ogsaa senere **), søgt at holde Interessen for denne Reform levende ved at berette om dens successive Gennemførelse i en Række Lande og at gøre Rede for de ved Institutets Anvendelse indhøstede Erfaringer.

Som et andet Middel til at begrænse Anvendelsen af de korte Frihedsstraffe blev allerede ved de tidligere omtalte Forhandlinger paa Foreningens første Kongres særlig en udvidet Anvendelse af Bødestrafen fremhævet. Efter dernæst at have været drøftet paa den tyske Landsgruppes Møde i Halle (1891), blev Spørgsmaalet genoptaget paa Kongressen i Kristiania (1891). Det var her ikke blot den udvidede Anvendelse, men lige saa fuldt de lige saa paatrængende Reformers i Reglerne om denne Strafs Paaligning og Gennemførelse, der paa Grundlag af en overordentlig indgaaende og indholdsrig Betænkning (Rosenfeld, v. Liszt og v. Hippel)***)) blev Genstand for en interessant og frugtbringende Drøftelse †). Resultaterne af dette Arbejde, der ikke i nogen afgørende Grad er blevet modificeret ved nyere Undersøgelser, turde paa Grund af senere Drøftelser i vore hjem-

*) Bulletin I. S. 146 flg., 177 flg., jfr. om de af Prins og Lamasch afgivne Betænkninger sammest. S. 28 flg. og 34 flg.

***) Bulletin X. S. 296 flg., 302 flg.; XI. S. 220 flg.; XVII. S. 271 flg.; XVIII. S. 69 flg.

***)) Bulletin III. S. 135 flg.

†) Bulletin III. S. 237 flg., 307 flg.

lige Kriminalistforeninger være skandinaviske Læsere saa bekendte, at jeg ikke behøver at gøre nærmere Rede derfor. — Jeg skal blot tilføje, at man i Forbindelse med dette Spørgsmaal særlig har drøftet Muligheden af at erstatte den subsidiaire Fængselsstraf (Afsoningen) med Tvangsarbejde uden Frihedsberøvelse *). Trods principiel Enighed om det ønskelige i en saadan Reform tør man næppe paastaa, at det hidtil er lykkedes at anvise nogen sikker Vej til at komme ud over de dermed forbundne Vanskeligheder. Selv om Metoden i visse Tilfælde vil være praktikabel, tør man næppe regne med, at det ad denne Vej vil være muligt helt eller dog i væsentlig Grad at komme bort fra Afsoningen, hvor de andre og ganske sikkert virksommere Midler til at undgaa denne — rationel Fastsættelse af Bodens Størrelse, Hensstand, Adgang til Afdragsbetaling etc. — svigter.

3. Blandt de mange Emner fra mere spredte Felter, som Foreningen iøvrigt har optaget til Drøftelse, skal slutte­lig kort omtales nogle af de vigtigste.

Spørgsmaalet om Behandlingen af Tiggere og Løsgængere, der delvis ogsaa omfattes af det ovenfor under C. 1. c. omhandlede Problem og for saa vidt ogsaa er inddraget under Drøftelsen af dette, blev paa Kongressen i Paris (1893) gjort til Genstand for en selvstændig Behandling. Grundlaget dannede to Betænkninger af Robin og Drioux **), der stærkt understreger Forskellen mellem paa den ene Side de arbejdsudygtige eller ufrivilligt arbejdsløse og paa den anden Side de arbejdsu villige — altsaa praktisk talt de professionelle Tiggere og Løsgængere —, der alene bør være Genstand for Repression fra Samfundets Side. Forhandlingerne ***)) fik navnlig Interesse gennem den belgiske Justitsminister Le Jeune's Redegørelse for det i Belgien indførte System, hvorefter de unge undergives Forsorgsopdragelse, Lejligheds-

*) Bulletin I. S. 45 flg.; II. S. 53 flg., 76 flg.; III. S. 204 flg., 243 o. fl. St.

***) Bulletin IV. S. 342 flg., 347 flg.

****) Bulletin IV. S. 376 flg.

Tiggere og Vagabonder anbringes i en særlig Anstalt, hvor de efter Evne oplæres i et for dem passende Arbejde, medens de vanemæssige Tiggere og Løsgængere, til hvis Identificering et særligt, hurtigt virkende System er indrettet, anbringes i en Tvangsarbejdsanstalt fra 2 til 7 Aar. Senere er Spørgsmaalet bl. a. to Gange blevet behandlet i den tyske Landsgruppe paa Grundlag af Betænkninger af v. Hippel, Tysklands Specialist paa dette Omraade. Om Resultatet maa jeg henvide til Beretningerne *).

Paa Kongressen i Hamburg behandledes paa Grundlag af en Række meget indgaaende Betænkninger (Lindenau, Hopff, Feuilloley, Honorat)**) Spørgsmaalet om Midlerne til Bekæmpelse af den internationale Kriminalitet. Der var Enighed om, at der ved alle Hovedstæders Politimyndigheder bør dannes Centralorganer, som samler og udveksler alle Oplysninger om den internationale Kriminalitet og umiddelbart (altsaa uden diplomatisk Mellemskomst) træder i Forbindelse med hverandre. En hertil sigtende Resolution vedtoges, ligesom det overdroges Bestyrelsen at foranledige en international Konference sammenkaldt for at forberede en international Konvention til Bekæmpelse af internationale Forbrydelser ***). I ret nær Forbindelse hermed staar det paa Kongressen i Bruxelles (1910) behandlede Emne: International Reglementering af Forbryderes Udlevering †). Ogsaa her vedtoges det at paalægge Bestyrelsen at foretage, hvad den skønner hensigtsmæssigt for at bevæge en af de interesserede Regeringer til at tage Initiativet til Tilvejebringelse af fælles Udleveringsregler.

Endnu skal nævnes, at Foreningen paa flere Møder har behandlet Spørgsmaalet om Bekæmpelse af den hvide Slave-

*) Zeitschr. f. d. ges. Strafrechtsw. XIII. S. 810 flg.; Bulletin V. S. 377. 379, 392 flg.

***) Bulletin XIII. S. 192 flg., 206 flg., 247 flg., 260 flg.

***) Bulletin XIII. S. 370—425.

†) Bulletin XVII. S. 533 flg.

handel *) samt paa Kongressen i Hamborg Spørgsmaalet om Rehabilitation **) ***).

III. Spørger man endelig, hvilken Indflydelse Foreningens Virksomhed har udøvet paa den strafferetlige Udvikling i de forløbne 25 Aar, er det naturligt først at dvæle ved de haandgribelige Resultater, der foreligger i Form af gennemførte eller i de mange nye Straffelovsforslag foreslaaede Reforme. Af Hensyn til Pladsen kan der her kun være Tale om en ganske summarisk Fremhævelse af enkelte Hovedpunkter, hvorefter det til Slut er naturligt at gøre et Par ganske korte Bemærkninger om Indflydelsen paa den almindelige videnskabelige Opfattelse.

1. Blandt de gennem Lovgivningen eller administrativt gennemførte Reforme, til hvilke Foreningens Virksomhed maa antages at have givet Stødet eller dog har været kende- ligt medvirkende, kan foruden den tidligere omtalte Refor- mering af en Række Landes Kriminalstatistik først nævnes den i et stort Antal Lande gennemførte væsentlig ændrede Behandling af Ungdomskriminaliteten gennem Forhøjelse af den kriminelle Lavalder, Afskaffelse af det tidligere for Straf- barheden afgørende Kriterium, Indsigt i Handlingens Straf- barhed (discernement) og en stærkt udvidet Anvendelse af Forsorg (Tvangsopdragelse) dels i Stedet for Straf, dels som rent forebyggende Foranstaltning overfor forsømte, men endnu ikke forbryderske Børn. Ogsaa den i flere Lande indførte Ordning med særlige Børne- eller Ungdomsdom- stole og Ansættelse af probation officers ell. lign. skyldes væsentlig de paagældende Landsgruppers Initiativ. Hvor disse Reforme ikke er fuldt gennemførte, staa de i Reglen paa Dørtærskelen. Det samme gælder den betingede Straffe-

---

*) Bulletin VIII. S. 163 flg., 202 flg., 346 flg.; X. S. 365 flg.; XI. S. 239 flg.

**) Bulletin XIII. S. 102, 124, 141, 145, 547—86.

***) Naar jeg i det foregaaende saa at sige ikke har omtalt det særlig i de skandinaviske Afdelinger af Kriminalistforeningen udførte Arbejde, skyldes det, at jeg forudsætter, at dette er Tidsskriftets Læsere bekendt.

dom i de Lande, hvor den, som i Tyskland, endnu ikke er indført *). Her kan ogsaa nævnes de i flere Lande gennemførte **) og i mange flere paa Dagsordenen staaende Reformers i Frihedsstraffene, særlig de korte Frihedsstraffe.

2. Paa langt flere Omraader bærer de i en Række Lande (Schweiz, Tyskland, Østerrig, Danmark m. fl.) fremkomne nyere Straffelovsforslag tydeligt Præg af Foreningens Virksomhed. I særlig Grad gælder dette det schweiziske Udkast; men ogsaa de andre, skønt gennemgaaende af højst konservativt Ophav, aflægger paa mange Punkter Vidnesbyrd om, at det af den internationale Kriminalistforening gjorte Arbejde ikke er gaaet sporløst hen. En Paavisning deraf i Enkeltheder kan ikke finde Sted her. Men et Gennemsyn blot af Kapitlerne om Straffene, Sikkerhedsforanstaltninger og Straffens Bestemmelse vil vise, hvorledes navnlig den af Foreningen saa stærkt fremdragne Nødvendighed af at bestemme Samfundets Reaktion overfor Forbrydelsen ikke alene efter den konkrete Forbrydelses Art og Grovhed, men tillige efter, hvilken Kategori af Forbrydere Gerningsmanden tilhører, har givet sig mere eller mindre udprægede og vellykkede Udtryk. I saa Henseende kan nævnes Bestemmelser om særlige Ungdomsfængsler og i det hele særlig Behandling af unge Forbrydere, nye særlige Foranstaltninger overfor formindsket tilregnelige og Vanedrankere og paa den anden Side overfor uforbederlige — eller dog upaaavirkede og derfor farlige — Recidivister, overfor professionelle Forbrydere og overfor vanemæssige Tiggere og Løsgængere ***). Et andet Omraade, hvor Foreningens Virksomhed har sat sig mere eller mindre tydelige Spor i Udkastene, er de ændrede Regler om Bødestrafen.

*) Jfr. bl. a. tysk Straffelovsudkast §§ 38—41, 68—70.

**) Jfr. bl. a. dansk Straffelovstillæg §§ 8, 10—14; svensk Lov 22. Juni 1906.

***) Jfr. bl. a. tysk Udk. §§ 42, 43, 63, 65, 70, 88, 89; schweiz. Udk. Artt. 11—18, 31, 32, 33, 55; østerrigsk Udk. §§ 36—38, 53, 55, 57, 63, 64, dansk Udk. §§ 35, 45, 50, 56, 84, 85, 87, 324—27.

3. At og hvorledes Foreningens Virksomhed har paa-
 virket den videnskabelige Opfattelse og, man kan sige, hele
 den almindelige Opinion og derigennem ogsaa den praktiske
 Retsudøvelse, lader sig selvfølgelig ikke i Enkeltheder paa-
 vise. Det bliver overhovedet altid og med Nødvendighed no-
 get af en Trossag. Thi hvor uomtvistelig den Udvikling,
 man kan godt sige det Omslag, i det almindelige Syn paa
 de strafferetlige Spørgsmaal, der er foregaaet i de sidste 25
 Aar, end er for enhver, der stadigt og opmærksomt har fulgt
 denne Bevægelse, lader det sig selvfølgelig aldrig eksakt godt-
 gøre, hvilken Andel Foreningens Virksomhed har haft deri,
 med andre Ord i hvilket Omfang denne Udvikling vilde have
 fundet Sted uafhængigt af Foreningens Eksistens. Betragter
 man imidlertid med Omhu de sidste Aartiers strafferetlige
 eller rettere kriminalistiske Litteratur, som den fremtræder
 i større Værker og utallige Tidsskriftsartikler, vil man
 næppe kunne frigøre sig for det Indtryk, at de Mænd, hvis
 Arbejder har baaret denne Udvikling, i en iøjnefaldende
 Grad er de samme, som har været ledende indenfor For-
 eningen eller dens enkelte Landsgrupper, og at der ofte be-
 staar et tydeligt tidsmæssigt Sammenhæng mellem vigtige
 Spørgsmaals Drøftelse i Foreningen og deres mere intense
 Behandling i Litteraturen. Det er derfor næppe for dristigt
 at paastaa, at Foreningen i alt Fald har haft Betydning som
 en samlende og inciterende Faktor i denne Udvikling, og at
 den mægtigt har bidraget til at udbrede og fæstne nye Syns-
 punkter, nye Opfattelser af Maal og Midler for Samfundets
 Virksomhed til Kriminalitetens Bekæmpelse.

Det tør da haabes, at den skandinaviske Almenhed og
 særlig alle kriminalistisk interesserede vil omfatte Forenin-
 gens forestaaende Kongres i København med Opmærksom-
 hed og give den den Tilslutning, som den efter Foreningens
 tidligere Virksomhed og de til Behandling foreliggende Em-
 ners Vigtighed har Krav paa.